

Entrevista Joan Garriga El cantant i acordionista de la Garriga publica el seu primer disc de llarga durada al capdavant d'El Mariatxi Galàctic: 'El ball i el plany'

“Vaig començar a tocar en grups pel «blues»”

Guillem Vidal
BARCELONA

Un any després de l'EP *Nocturns de vetlla i re-vetlla*, Joan Garriga, vella ànima de Dusminguet i La Troba Kung-Fú, presenta el seu primer disc de llarga durada al capdavant d'El Mariatxi Galàctic. S'anomena *El ball i el plany* (Fina Estampa) i el presentarà, aquest mes de juliol, a la Garriga (9 i 16), Palamós (10), Caldes d'Estrac (12) i Barcelona (29).

En què interactuen el ball i el plany?

És com entenc les cançons que faig. D'una banda, per la cadència, inciten al ball, i de l'altra, per les lletres o el cant, al plany. Fins i tot *Cariñosa*, l'única cançó en castellà del disc, tot i ser un cant a la lleugeresa, té un punt melancòlic. No sé viure-ho d'una altra manera. Les dues coses se'm fan indissociables.

És estrany, tanmateix, parlar de ball en aquestes setmanes de distàncies socials de seguretat.

Sí, i tant! Però això ja ve de lluny. I és que cada vegada es balla menys. Sí que es fa en conjunt, o en coreografies, però poc com a ritual. És tan dominant, aquesta cultura digital... I tot és tan massiu... Estem tots consumint dades a casa i veient-nos

Garriga actuarà aquest mes a la Garriga, Palamós, Caldes d'Estrac i Barcelona ■ DAVID RUANO

cada vegada menys amb els veïns. Només ens ha faltat haver de confinar-nos!

I no tenir festes majors.

Fa temps que tinc la impressió, personalment, d'estar en el final d'una era. Cada vegada m'interessen menys els concerts molt grans, no trobo que siguin el meu lloc, però alhora

sí, o depèn de quins, o és que penso que m'estic fent gran... I, ara, enmig de plantejar-me coses com aquestes, la realitat m'ha fotut una hòstia. Sembla un testament, aquest disc! I he pensat: "No és que siguis tu, el que s'ha fet gran. És que el món ha canviat!"

El Mariatxi Galàctic és un quar-

tet, formació petita, si la comparem amb altres projectes seus.

És una mica com cuinar, això. Pots anar-hi afegint ingredients però, amb el temps, t'adones que hi ha menjars que milloren amb pocs elements. És un exercici que havia de fer, encara que jo tinc tendència a anar sumant-hi gent i anar-me enamo-

rant de músiques diferents. Tot plegat és una mica contradictori, ho sé, però intento portar-ho el millor que puc.

Hi ha un tema en clau rai, al disc: 'Leila'. Ajuda, el fet de tenir un guitarrista com Madjid Fahe, a endinsar-se en territoris com aquest?

Els pares d'en Machid són de la Cabília, i aquest tipus de música l'ha mamada de petit. És curiós, però, com a França no cal tenir família nord-africana per conèixer músiques així, ja que sona a la ràdio i d'allà n'han sortit *hits*. Aquí, però, això no passa, i mira que de població marroquina en tenim...

Amb Dusminguet ja van viatjar al Marroc, fa molts anys.

Sí, i recordo comprar-nos cintes que eren brutals. De Cheb Hasni, per exemple. El Mediterrani, de fet, és impressionant. Menjars fets amb els mateixos elements agafen gustos diferents segons el toc que li poses. Cada quinze quilòmetres canvia de país i llengua, la qual cosa a mi m'encanta. És l'antiglobalització!

Parli'm d'algun músic que l'ha influït, darrerament.

J.J. Cale, per exemple. A banda de tocar la guitarra com els àngels, té un punt hipnòtic de *country-blues* molt personal. És increïble com juga tan bé amb tan pocs elements. Amb ell t'adones de per què t'agradaven tant Eric Clapton i els Dire Straits: perquè, en realitat, qui t'agradava era J.J. Cale!

Quan es parla de la seva música se citen sovint la rumba o la cumbia però no tant el 'blues'.

Vaig començar a tocar en grups pel *blues*, jo. I procuro que es mantingui.

Críticateatre

Jordi Bordes

Hem perdut la brúixola

No passa cada dia...

Directora: Carme Portaceli
Dissabte, 4 de juliol. Amfiteatre Grec (Barcelona).

Carme Portaceli és una dona de teatre, que transforma les pulsions per un tema, habitualment, en un discurs carregat d'emocions i de raons a l'escenari. Pot fer

lluïta militant (*Només són dones, Què va passar quan Nora va deixar el seu marit*), denúncia política (*La nostra escola*) o un petardeig farsesc que gira com un mitjà la societat hipòcrita (*Fairy*). Al Grec, tenia un repte immens en presentar una adaptació de *La casa de los espíritus*, la novel·la d'Isabel Allende. El

confinament van anul·lar la producció a Madrid i també la possibilitat de dur-la a l'amfiteatre. Valenta, va sumar-se al coratge del Grec de ser-hi en l'arrencada del festival. I en va voler fer una cuina ràpida (que no necessàriament insípida) amb un recull de textos molt variats amb el títol provocador *No*

passa dia que algú ens necessiti (de fet, no és gens habitual que algú ens necessiti). El resultat, però, és el d'una tripulació que no troba el rumb.

Es juga al límit amb el laberint escènic de Paco Azorín i el vestuari de lluentons amagat sota els abrics de Carlota Ferrer. Tot despullat, com si fos

un assaig, la sensació havia de ser de desori, de fi d'època, d'apocalipsi, de canvi de pantalla, amb la Covid-19 i les mascaretes de ganxo per connectar amb el món real de la platea. Però aquesta idea s'allargassa massa i només pren forma conjunta en els instants coreogràfics (regnant Sol Picó) o

amb The Sey Sisters, perquè no surten del seu guió amb unes cançons precioses i rítmiques. El surrealisme de les faules es queda en un pla molt baix i no pren forma de sintonia, imprescindible per guiar el transatlàntic, que va salpar amb tot l'empeny, però sense ordenar abans les cartes de navegació.